

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinnelloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leguwtje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De Ijslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstoorting; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Breda.

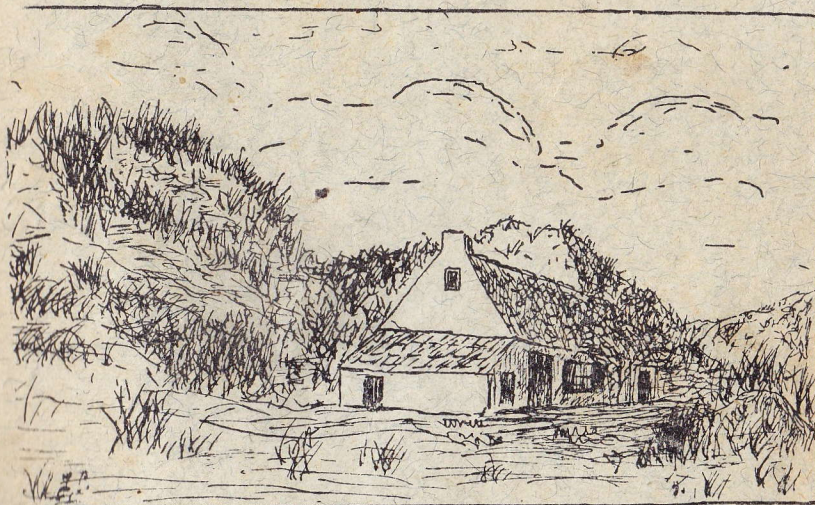
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

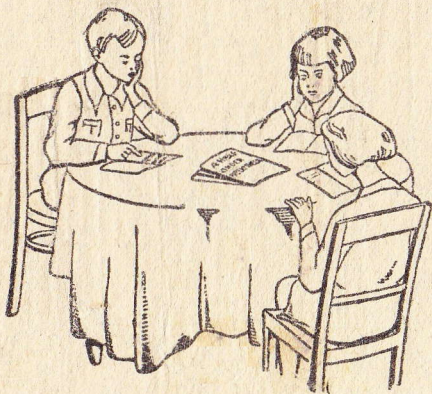
Tweede druk.

Nr. 92.

't Bezoek aan Neef Judocus

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Cantic.

Nr. 92

A. HANS

't Bezoek aan Neef Judocus

UITGAVE
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH

'T BEZOEK AAN NEEF JUDOCUS.

EEN TOONEELSTUKJE VOOR KINDEREN.

PERSONEN :

Mijnheer Van Dijk, koopman.

Mevrouw Van Dijk.

Carolina, de dochter.

Paul, de zoon, jonger dan zijn zuster.

Klara, de meid.

Judocus Barends, landbouwer.

Trien, zijn vrouw.

Louisa, zijn dochter.

Lies, de meid.

Martha en Willem, kleinere kinderen van Barends.

Dook, de knecht.

Dit stukje speelt daags voor Kerstmis. Door eenige veranderingen in het tweede bedrijf kan men het ook wel op andere feesten toepassen.

Bij de familie Van Dijk.

Een burgerkamer. — Een tafel, stoelen, een zetel, een kast of buffet.

Klara, de meid is bezig met het stof af te nemen. Paul de zoon komt binnen.

Paul (Knorrig). — Waar is mijn pet weer ?

Klara. — Hoe zou ik dat weten ? Houd uw dingen zelf bijeen !

Paul. — Ge hebt mijn pet natuurlijk weer wegge daan, akelige meid.

Klara. — Net als uw boeken en pennen, hé ? O, ge ziit een sloddervos ! En als ge uw rommel niet kunt vinden, is het mijn schuld.

Paul. — Ik moet weer een akelige boodschap doen. Altijd word ik er op uitgestuurd.

Klara. — Laat me voortwerken, want uw vader en moeder komen hier dadelijk zitten. Ze zijn klaar met eten.

Paul. — Ja, dat weet ik wel !

(Klara vindt de pet onder een stoel).

Klara. — Hier ligt uw pet onder een stoel, domme jongen. Hebt ge dan geen oogen in uw hoofd ?

Paul. — Die hebt gij daar gelegd !

Klara. — O, natuurlijk. Als er bij u wat weg is, krijg ik de schuld. Maar ik geef er niets om hoor ! Als ge dat maar weet ! Ga nu gauw uw boodschap doen anders krijgt ge nog om uw ooren van uw vader ook.

Paul. — Zijn dat uw zaken ?

Klara (spottend). — Goeden dag !

Paul. — Akelige meid...

Klara. — Vriendelijke jongen !

(Paul af).

Klara (werkt voort en zegt) :

Ja, ja, een meid krijgt van alles de schuld. Maar ik moet het verdragen ! Och, Carolina, de dochter, is altijd goed voor me. Zij is een lieve juffer... en altijd rechtvaardig. Dat moet ik zeggen. Voor Carolina zou ik alles doen. En ze is zoo eenvoudig. Mijnheer en mevrouw hebben het hoog in het hoofd. Die willen voornaam doen. Maar zoo royaal is het hier niet ! Was het niet van Carolina, ik zou hier zoo mager worden als een graatje... En dik ben ik nog niet !

(Carolina, de dochter, komt binnen).

Carolina. — Is de kamer klaar, Klara ?

Klara. — Ja, jufvrouw. 't Is laat van morgen, maar ik had veel verlet.

Carolina. — Dat weet ik. Maar nu ziet de kamer er netjes uit.

Klara. — Ik heb er mijn best op gedaan.

Carolina. — 't Is heel goed.

Klara. — Er wordt gebeld. Ik zal eens gaan zien.

(Klara af. Mijnheer en mevrouw treden binnen en nemen plaats).

Mevrouw. — Eindelijk is de kamer klaar. 't Heeft lang geduurd.

Carolina. — Maar Klara heeft veel verlet gehad vanmorgend.

Mevrouw. — Ja, ge verdedigt ze altijd.

(Klara weer terug).

Klara. — Mijnheer de post. Een gazet en een briefkaart.

(Mijnheer neemt die aan).

Mevrouw. — Klara, het mag niet meer gebeuren dat de kamer zoo laat klaar is.

Klara. — Mevrouw ik heb heel den ochtend gewerkt.

Mevrouw. — Niet tegenspreken !

Klara. — Maar de waarheid is de waarheid !

Mevrouw. — Zwijgen !

Klara. — Als ik zes keer om boodschappen word gestuurd, kan ik geen stof afnemen.

(Klara af).

Mevrouw. — Zoo'n brutaal stuk.

(Even stilte...)

Mijnheer (wat kwaad). — Dat is me ook vervelend nieuws !

Mevrouw. — Wat dan, man ?

Mijnheer. — Neef Judocus, die ons schrijft, dat hij ons komt bezoeken met zijn vrouw en zijn dochter.

Mevrouw. — Bah, hoe vervelend ! Maar we schrijven

ze af, zulke boerenfamilie ! Ik moet er niets van hebben.

Mijnheer. — Afschrijven ! Het kan niet meer...

Mevrouw. — En waarom niet ?

Mijnheer. — Wel, ik had nog niet alles gelezen... Ze komen vandaag al !

Carolina. — Vandaag al !

Mijnheer. — Dat is weer echte boerenmode. Een bericht zenden van uw komst en tegelijk met dat bericht voor de deur staan.

Mevrouw. — Echt lomp !

Mijnheer (nog op de kaart kijkend). — Drommels... ze kunnen hier elk oogenblik zijn !

Mevrouw. — Maar lees dan eens !

Mijnheer. — Luister ! (Hij leest).

Welbeminde Familie...

Ik neem de pen in de hand... (onderbrekend net of hij met zijn neus kan schrijven) om u den staat van onze gezondheid te laten weten en bij u 't zelfde te hopen (onderbrekend : fijn gezegd. hé) en dat ik en mijn vrouw en onze Louisa u Donderdag komen bezoeken zooals gij ons uitgenoodigd hebt, toen gij op onze hofstede waart. Wij stappen op den trein van twaalf uur en gij weet wel hoe laat die in de stad is. Wij hebben moed voor dat reisje... en groeten u.

Judocus Barends,

Vrouw en dochter.

Mijnheer. — Nu, weet ge 't... Met den trein van

twaalf uur die is om een uur hier... dus de familie kan hier dadelijk zijn. 't Is toch Donderdag, hé ?
Mevrouw. — Willen we allemaal weg gaan en doen of we uit de stad zijn ? De meid moet maar niet open doen.

Carolina. — Maar moeder toch ! Neef Judocus en zijn vrouw hebben ons dezen Zomer zoo hartelijk ontvangen...

Mevrouw. — Maar ik ben gegeneerd met zulk bezoek Wat zullen de burens wel zeggen van zoo'n familie ? En wij die onzen stand op houden ! en deftig leven !

Carolina. — Maar moeder, ge hebt ze zoo dringend uitgenoodigd !

Mevrouw. — O, ja, we hadden bij hen gelogeerd en dat hoorde er zoo bij. Maar ik dacht : ze komen toch niet. Wat moeten we hier met die menschen aanvangen !

Carolina. — En ze gaven ons zooveel peren en appels mee !

Mijnheer. — Wat is dat voor een boer ? Anders eten de varkens ze toch op.

Mevrouw. — We kunnen met zulke menschen toch niet uitgaan... We kregen te veel bekijks.

Mijnheer. — En neef Judocus zal toch de stad eens willen bekijken. Ik zie hem daar al staan te midden van de straat en hoor hem roepen : « Hei neef, wat is dat voor een gebouw ? » of : « Wijf, kijk eens wat een prachtig huis ! »

Mevrouw. Maar ik ga niet met hen uit...

Carolina. — O, ik zal het wel doen !

Mijnheer. — 't Is uw familie, vrouw. Ik heb geen boeren aan mijn kant...

Mevrouw. — 't Waart gij toch, die van den Zomer voorstelde eens naar neef Judocus te gaan voor een paar dagen.

Mijnheer. — Maar gij wildet voor de deftigheid een paar dagen uit de stad... En centen om naar zee te trekken, had ik niet... (Zuchtend). En nog niet !

Mevrouw. — Gesteld, dat we met die menschen uitgingen, dan moeten we ze ook vrij houden.

Mijnheer. Dat kan ik in geen geval. Dank u wel. Een dure tijd en de zaken die niet gaan !

Mevrouw. — En gij die het rooken niet wilt laten... en veel op café zit, net of dat geen geld kost.

Mijnheer (kwaad). — Als ge nu van plan zijt naar aanleiding van die familie ruzie te maken, ga ik voor zaken op reis.

Mevrouw (driftig). — Maar dan ga ik bij mijn zuster logeeren...

Carolina (verzoenend). — Maar als we nu neef en nicht eens vriendelijk ontvangen. We hadden er van den Zomer toch veel plezier.

Mevrouw. — Ik heb geen zin me voor de burens en kennissen belachelijk aan te stellen.

(Paul, de zoon komt binnen).

Paul (spottend). — Vader, 'k geloof, dat ge bezoek krijgt...

Mijnheer. — Hoe weet ge dat ?

Paul. — Wel, daar was een boer en een boerin en nog een boerenmeid... die me vroegen, waar mijnheer Van Dijk woonde. De boer zei, dat hij het nummer vergeten had. 't Stond op een pampierke... en dat was hij kwijt... En er stonden hier zoo mirakels veel huizen, beweerde hij.

Mevrouw. — Dat zijn ze !...

Paul. — Wie ?

Carolina. — Neef Judocus, zijn vrouw en dochter.

Paul. — O, waar ge van den Zomer gelogeed hebt, toen ik met mijn klas kampeerde.

Carolina. — Juist...

Paul. — En nu komen ze bij ons op visite !

Mijnheer. — Paul, ge kunt er de stad eens mee inwandelen.

Paul (brutaal). — Dank u wel... Ik heb geen zin om door de schooljongens uitgelachen te worden. Die boer stond nu al te schreeuwen als een varken. De menschen keken naar hem, en ik zou door heel de stad sjouwen met die familie ! Carolina kan het doen. Die heeft er ook gelogeed.

Carolina. — O, ik wil wel !

Mijnheer. — Lamme jongen, als ik het nu beveel !

Paul (brutaal). — Ik doe het niet !... Bah, zulke lomperiken... Ze hebben de heele straat nodig. En de boer staat op klompen... 't Is of hij op de straat trommelt.

Mevrouw. — Waarom hebt ge ze niet verkeerd gewezen, Paul... ?

Carolina. — Maar moeder !

Paul. — O, had ik het geweten, 'k zou ze op de tram gestoken hebben naar 't ander uiteinde der stad...
(Er wordt gebeld).

Mevrouw (verschrikt). — Daar hebt ge ze... O, ik weet geen raad...

Mijnheer. — Nu, ik zal probeeren ze gauw weg te krijgen.

Carolina. — Ik zal eens gaan zien.

Mevrouw (bevelend). — Neen, blijf hier ! We moeten niet te vriendelijk zijn ...

(De meid komt).

Klara. — Mijnheer, daar is bezoek...

(Maar de boer, de boerin en hun dochter volgen de meid ook al).

Judocus. — Ha, ha, daar zit de familie... Goeden dag... (reikt allen de hand). Dag neef... dag nicht... en dat is Carolina... wel meid... ge zijt nog gegroeid, geloof ik... En dat is zeker de zoon... Maar drommel, laat ik u eens goed bezien... Ik heb u den weg gevraagd...

Paul. — Dat kan wel !

Judocus. — Dat is zoo... 'k heb een goed geheugen... We zijn hier, menschen... Ik ben maar op mijn klompen... anders heb ik last van koude voeten.

Trien (de vrouw). — Goeden... goeden dag... Ja, we zijn maar eens gekomen (geeft ook allen de hand).

Louisa. — Goeden dag... (geeft ook allen de hand).

Mijnheer. — Gaat zitten, menschen...

Judocus. — Mijn briefkaart ontvangen, neef ?

Onze hoeve staat eenzaam.

Mijnheer. — Zoo juist...

Judocus. — Nu pas ?

Mijnheer. — Daar ligt hij nog...

Judocus. — Hoort ge dat, Trien... En eergisteren heb ik hem met Frans, den postbode meegegeven. Die sufferd heeft hem weer vergeten.

Trien. — Ja... dat gebeurt meer... !

Louisa. — Ja, eergisteren heb ik hem zelf geschreven...

Carolina. — Och, wat geeft het ! Ge zijt nu hier...

Judocus. — Hoe ge in die stad wilt wonen... ik begriip het niet, neef, Onze hoeve staat eenzaam... maar liever daar !

Trien. — Ik ben wel haast tien keer overreden geworden...

Louisa. — Al die trams en wagens en die autemebielen, met hun tjoef, tjoef. Ik heb er al pijn in de ooren van... Zulk een lawaai !

Mijnheer. — Ja, 't is hier druk...

Mevrouw (koel). — En we konden u niet afhalen... want we hadden pas het bericht...

Judocus. — Ik zal het Frans, onzen bode, toch eens ferm zeggen.

Trien. — Och, de man wordt oud...

Louisa. — Al drie en zestig jaar is hij.

Judocus. — En ik had 't pampierke vergeten met het nummer, en vroeg wel aan zes menschen den weg.

Maar zeer bekend zijt ge niet, neef...

Mijnheer. — Toch wel...

Trien. — Er wonen hier ook zooveel menschen...

Louise. — Dat manneke hielp ons terecht (ze wijst op Paul).

Paul (verwaand). — Manneke ? Ik ben een jongeheer..

Judocus. — O, bij ons zeggen we een manneke, tegen een ventje als gij... Alles is een gewoonte...

Mijnheer (verwaand). — 't Spijt me erg, dat het bericht van uw komst zoo laat kwam. Anders had ik maatregelen genomen. 't Spijt me geducht, maar ik heb een afspraak. Ik moet heel den dag uit.

Judocus (gul). — O, we blijven twee dagen. Mijn vrouws zuster past op den boel. En we hebben een flinke meid en een ijverigen knecht.

Paul (spottend). — Twee dagen !

Trien. — Langer kunnen we niet, mijn jongen... Een hoeve vraagt altijd werk.

Mevrouw (koel). — Hoe jammer, dat die briefkaart zoo laat kwam... Ik krijg van avond logé's en de kamer is voor hen gereed gemaakt.

Judocus (hartelijk). — Och, om te slapen kunnen we dan wel in logement gaan. Mij is 't gelijk, waar ik lig... Ik ronk als een os, als ik me uitstrek.

Trien. — En we kijken nu niet op een paar centen !

Mevrouw. — Jammer van die briefkaart... Anders

hadden we u een paar dagen later kunnen vragen...
Ik moet met die logé's weg... We zijn gevraagd bij
kennissen...

Judocus. — Maar dan gaan we mee niet ! Ik wil die
stadswoningen wel eens van binnen zien... En heel
uw gedoe...

Trien. — Wel ja... we gaan overal mee...

Louisa. — Ik ook hoor ! Wat zal ik dan veel aan mijn
vriendinnen te vertellen hebben !

Mijnheer. — Maar menschen, ge zoudt u vervelen op
die bezoeken.

Mevrouw. — En niets verstaan, want we spreken daar
Fransch. Hoe jammer van die briefkaart.

Judocus. — O, ik weet al raad... Dat manneke kan
ons de stad wijzen. Hij weet er zeker wel den weg.
(Hij duidt Paul aan).

Carolina (goedig en verlegen). — Ik zal meegaan,
neef.

Trien. — Dat is ook goed...

Louisa (vroolijk). — En dan zullen we weer zoo har-
telijk lachen, als van den Zomer, hé, Carolien. Wat
hebben we plezier gehad... Weet ge 't nog...

Carolina. — Ik denk er nog dikwijls aan.

Judocus. — En Carolien, ge brengt ons maar overal
naar toe, hoor... Naar die levende beelden. Ge weet
wel de kinemakee of zoo iets.

(Paul lacht luid).

Judocus. — Ja, dat moet vroolijk zijn, hé... die grap-
pen en kluchten !

Trien. — En we gaan eens taartjes eten. Ik heb die
fijne winkels al gezien. 't Water kwam in mijn
mond.

Louisa. — Bij mij ook... !

Mevrouw. — Jammer van die briefkaart...

Mijnheer opstaande). — Heel jammer... Ik moet da-
delijk weg... !

Judocus (hartelijk). — Neef, zaken gaan voor alles...
Zorg voor de duiten man. Vanavond gaan we dan
wel eens uit...

Mijnheer. — O, ik ben niet voor twaalf uur thuis.

Trien. — Rijden er dan nog treinen ? Dan hebben
wij al een halven nacht vast. bij ons op het hof.

Mevrouw. — Jammer van die briefkaart... want ziet
ge...

Carolina. — Maar moeder, 't is nu al geregeld...

Paul (brutaal) — Och, toe, zeg nu maar, dat ge die
menschen liever niet hebt !

Mijnheer (verschrikt). — Lamme jongen...

Mevrouw (kwaad). — brutale rakker !

Paul (grof). — 't Is immers de waarheid. 't Zal er wel
op uitdraaien, dat ik met hen door de stad mag
sjouwen, maar ik bedank er ook voor !

Judocus (wat verbluft opspringend). — Ei, ei, staan
de papieren zoo ? We zijn niet welkom, Ja, man-
neke, ge hebt gelijk dat ge de waarheid zegt... Nu
weten we het ...

Trien (heftig). — Ze zien liever ons hielen dan onze
teenen !

Louisa (verwonderd). — Carolina, is dat nu werkelijk waar ?

Carolina. — Bij mij niet.

Judocus (verontwaardigd). — En dat is op die uitnoodiging van dezen Zomer. Op de hoeve waren we wel goed...

Trien (spottend). — Neen, wij niet, maar onze appels en peren, onze eieren, melk en boter...

Mijnheer (verwaand). — Nu niet brutaal worden hoor !

Mevrouw. — Ons beleedigen in ons eigen huis...

Judocus (spottend). — Was de briefkaart maar heelemaal niet gekomen, hé ! En wij nog minder !... Ze huichelen... en liegen ! Maar nu weten we het !

Mijnheer. — Geen beleedigingen, zeg ik !

Mevrouw. — Wij liegen ?

Judocus. — Wel ja, uw logé's en bezoeken ! Om ons weg te krijgen ! Maar we zullen gaan.

Carolina. — O, het spijt me zoo...

Judocus. — Ik geloof, dat gij het meent... Maar we willen zoo niet blijven. We zullen wel heelemaal in een logement gaan. Centen heb ik... al verkoop ik geen bluf. Ge schaamt u zeker voor de boerenfamilie... In de stad, tenminste ! Maar bij ons logeeren, eten en drinken, dan is de boer wel goed. We hebben u hartelijk ontvangen...

Trien. — Dat moogt ge zeggen.

Mijnheer. — Als ge de praat van een jongen gelooft !

Mevrouw. — Ik wil naar die grofheid niet meer luisteren...

Judocus. — Goeden dag... Kom Trien en Louisa... We zullen de stad toch zien... Geen verdriet ! Zoo leert ge de menschen kennen !

Trien. — Of we ! Goeden dag...

Louise. — Goeden dag...

(Ze gaan heen. Carolina volgt).

Mijnheer. — Nu zijn ze weg !

Mevrouw. — Gelukkig.

Mijnheer. — Maar 's Zomers moeten we voortaan thuis blijven.

Mevrouw. — Liever dat, dan hier uitgelachen te worden om zulke familie...

(Judocus komt nog even terug).

Judocus (spottend). — Ik had de paraplu vergeten. Zulke familie... dank u nicht ! Ge zult van zulke familie geen last meer hebben.

(Af).

GORDIJN.

DE KEUKEN BIJ JUDOCUS BAREND'S.

Een haard — Een tafel, stoelen, — Een groote klok.
Een kast.

(Louise, de dochter, zit aan tafel aardappelen te schillen — Lies de meid der hoeve, komt binnen).
Lies. — Hoe laat moet ik het beslag gereed maken voor de kerstwafels, Louise ?
Louise. — Wel, begin maar ! Het moet flink rijzen.
Lies. — Natuurlijk. En het zal goed gaan. Dook, de knecht heeft voor fijne bloem gezorgd.
Louise. — Ja, Dook heeft er ook moed op Kerstfeest te vieren.
Lies. — Maar ik niet minder, Louise !
Louise. — Wij allemaal !
Lies. — Het krentenbrood zit in den oven.
Louise. — Laat het dan maar niet verbranden !
Lies. — Dat kunt ge denken ! Het moet nog wel een kwartier in den oven blijven. Maar het zal fijn zijn ! Zeg, Louise, mag ik een paar dozijn wafels meer bakken ? Ge zult het wel goed vinden. Ik zou ze aan de familie Jansen willen brengen. De man is ziek... Er is daar armoede... Gisteren kwam de jon-

gen met een maaltje gekregen eten... O, wat waren allen blij.

Louise. — Hoe treurig !

Lies. — En op Kerstmis zouden ze ook wel wat anders lusten. Ik dacht zoo, nu ik toch wafels bak...

Louise. — Best hoor... Met hoevelen zijn ze daar ook ?

Lies. — Vader en moeder en vier kinderen, dus samen zes.

Louise. — En elk drie wafels...

Lies. — Laat ons zeggen vier... dat is in het geheel twee dozijn. Een effen getal.

Louise. — Nu, ik vind het best, hoor ! En dan neemt ge ook maar een paar liter melk mee en een pak chocolade.

Lies. — O, dan kunnen ze chocolademelk koken. Ge zijt een brave dochter van brave menschen, Louise.

Louisa. — Toe, toe... Ik zal zorgen dat die menschen nog meer hulp krijgen.

Lies. — Wat zullen ze blijde zijn in hun huisje... En ons Kerstfeest wordt er te vroolijker om.

Louise. — Maar ga nu voort doen, anders komen de wafels niet klaar.

Lies. — Ik zal eens een flink beslag maken... Het moet rijzen als een luchtbal. Maar er moet niemand in de bakkeet komen.

Louise. — Houd de kinderen er maar buiten !

Lies. — Ja, straks snoeplen ze van de krenten, toen ik het deeg kneedde.

(Lies af).

Louise (voortschillend, zegt) : Een goed hart, om zoo aan die familie Jansen te denken.

(Boer Judocus komt binnen).

Judocus. — Winter. Maar nu zullen we eens een gezelligen Kerstavond hebben.

Louise. — Dat hebben we ieder jaar, vader.

Judocus. — Ja... Ik houd er van... Dat was bij mij thuis ook, toen ik nog een kind was... Sommige menschen laten die goede gewoonten varen... Ze noemen het ouderwetsch... Maar ik ben zoo niet. Straks moet de kerstblok in den haard.

(Martha en Willem, de kinderen, komen binnen).

Willem. — Vader, is moeder nog niet thuis ?

Judocus. — Neen, nog niet, jongen !

Martha. — Moeder blijft zoo lang weg...

Judocus. — Maar de stad is een heel eind, hoor...

Willem. — Wat is moeder dan toch gaan doen, vader ?

Judocus. — Kinderen moeten niet alles vragen.

Martha. — Als moeder er maar niet verdwaalt.

Judocus. — Maak u niet ongerust... !

Willem. — Vader, we hebben een grooten sneeuwman gemaakt. Door het venster kunt ge hem zien.

Martha. — Ja, vader met een hoed op zijn hoofd en een pijp in zijn mond.

(Judocus en Louise kijken door het venster.)

Judocus. — Dat is me een flinke kerel hoor !

Louise. — Ja, een dikke mijnheer !

Willem. — Martha, gaat ge mee glijden op het ijs ?

Martha. — Ja... Als moeder terug komt, zien we haar toch.

Judocus. — Maar niet wild doen hoor ! Zorg dat ge geen bloedneus of een gat in 't hoofd valt !

(De kinderen weg).

Judocus. — Ja, wat is moeder in de stad gaan doen ! Eens hooren wat dat nu eigenlijk is met neef Van Dijk....

Louisa. — We weten het immers, vader...

Judocus. — Och, ja te groot gedaan... En nu in de schuld zitten... En dan aan ons een brief schrijven, om hem geld te leenen... Nu zijn de boeren weer goed. Maar toen we over een paar weken de familie gingen bezoeken, wilden ze ons niet ontvangen.

Louisa. — Dat is waar vader...

Judocus. — Daarom heb ik op heel hun schoonen brief geen asem gegeven... Bedankt voor zulke familie !

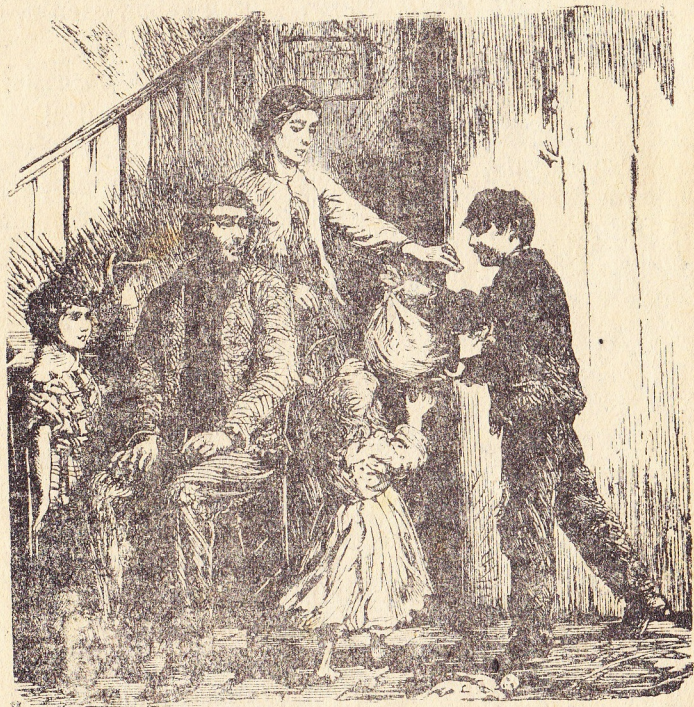
Louisa. — Ja, ze deden leelijk... Maar Carolina toch niet ! Die heeft ons een paar dagen later een brief geschreven.

Judocus. — Carolina is anders dan haar ouders...

Louise. — 't Zal voor haar een treurig Kerstfeest zijn.

Judocus. — Waarom deden haar vader en moeder zoo groot als ze geen geld hebben ? Waarom hangen ze de rijke lui uit, als ze nauwelijks kunnen toekomen Schuld maken... en nu springt de bom... Ik weet

niet hoe Van Dijk mij nog om geld durfde vragen.
Schaamte heeft hij niet.

Louise. — In den nood doet men veel.

Judocus. — Dat hij nu naar die voorname kennissen
loopt om wie hij ons niet durfde ontvangen...

Louise. — 't Is toch ongelukkig voor hen, vader.

Judocus. — Dat zegt uw moeder ook. En ze wilde

eens meer van de kwestie weten. Nu, ik wilde haar
niet verhinderen naar de stad te gaan... Maar ik
zou het niet doen.

(De kinderen komen binnen).

Willem. — Vader, er staat een jufvrouw aan het hek

Martha. — Ze moet zeker hier zijn.

Judocus. — Maar kinderen, breng ze dan binnen !

(Kinderen af).

Louise. — Ik zal eens gaan zien...

(Ze gaat heen).

Judocus (zuchtend). Ja, een ongelukkige geschiede-
nis voor die familie... Maar eigen schuld. Mijn
vrouw heeft er mee te doen... 't Is familie van haar
kant ...

(Louisa en Carolina treden binnen..... Louisa is
zeer verlegen).

Louisa. — Kom toch, Carolina... Waarom zou vader
u niet vriendelijk ontvangen ?

Judocus (terzijde). — De dochter van Neef Van
Dijk ! Nu tegen dat góede meisje zal ik niet on-
vriendelijk zijn. (Luid) Dag Carolina... Eens naar
hier gekomen (geeft haar de hand). Dat is goed,
kind. Breng de kerstdagen bij ons door.

Carolina (met een snik). — Dag neef... Och, voor ons
is het een treurig kerstfeest.

(Martha en Willem zijn nieuwsgierig aan de deur
blijven staan).

Judocus. — Kinderen, gaat nog wat spelen !

(kinderen af)

Judocus. — Carolina, hebt ge mijn vrouw niet gezien?

Die moet toch met den trein meegekomen zijn...

Carolina. — Ik kwam niet met den trein... maar te voet..

Judocus (Verbaasd). — Drie uren ver... en door de koude !

Carolina. — De trein kost geld... En thuis is er armoê

Judocus. — Zoo erg ?

Carolina. — Ja... O, ik ben beschaamd om te komen neef... Maar ik doe het voor mijn ouders... (ze snikt weer even). Ik weet wel, dat we te groot hebben geleefd... Vader en moeder hebben er zoo'n spijt over... Als vader nu zijn schuld kon betalen zou hij opnieuw beginnen en beter oppassen... En misschien neef, wilt ge ons helpen... O, we hebben het niet verdiend...

Judocus. — Van u zeg ik niets... Gij waart lief voor ons.

Carolina. — Vader en moeder zijn heelemaal veranderd... 't Is voor ons een harde les... O, konden we er weer bovenop komen...

(Martha en Willem binnen).

Willem (verheugd). — Dook is daar met den kerstboom !

Martha. — Zoo'n schoone !

(Dook de knecht op, maar zonder boom).

Dook. — Baas, de boom ligt buiten. En ik heb een prachtige uitgezocht... Maar nu moet ik den stam nog wat afzagen.

Judocus. — Is die te lang, denkt ge ?

Dook. — O, ja... in het bosch heb ik zoo nauw niet gekeken.

Judocus. — Schat maar eens de hoogte van de kamer hier...

Dook. — Ja... ik zie het al... Maar de boom zit goed in de takken... Er zullen veel kaarsjes in kunnen staan... Willem en Martha ge krijgt een schoonen kerstboom... Baas, de kerstblok is ook gekapt...

Judocus. — Breng hem straks maar binnen.

Dook. — Hij is goed droog. Hij zal branden dat het een lust is... En spetteren... Ik kwam daar door het dorp. Het ruikt er naar pannekoeken en wafels...

Willem. — Louise bakt straks ook wafels.

(Lies op).

Lies. — Dook, ik ben blij dat ik u zie... Ge moet nu voor mij wat doen ?

Dook. — Maar ik kan niet alles tegelijk.

Lies. — Er is nog geen stroo om de wafels op te leggen.

Dook. — Het ligt al klaar in de schuur.

Lies. — Maar ge moet het in de bakkeet brengen, goed droog stroo.

Dook. — Ja, dan krijgt ge de wafels bros. Ik moet eerst den kerstboom op maat kappen.

Lies. — En mijn stroo vergeten.

Louisa. — Werk nu maar alle twee door !

Dook. — O, ja. Ik zal voor het stroo zorgen... Komt

Willem en Martha, ik zal eerst den boom wat af kappen.

Louisa. — Carolina, gaat eens mee kijken. (geeft haar een wenk.)

(Lies, Dook, Carolina en de kinderen af).

Louisa (ernstig). — Vader, Carolina is gekomen om hulp te vragen.

Judocus. — Ja, dat begrijp ik... Maar ik ben doof aan dat oor...

Louisa. — Vader, dat meent ge niet... t' Is nu Kerstmis... en dan is het feest van liefde... Zoo lief had God de wereld, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon schonk... Het kindje in de kribbe was ook arm... En door de schuld der menschen... der zondige menschen... Toch wilde Hij al die menschen en ons ook helpen...

Judocus. — Dat is waar !

Louisa. — Vader, laat ons doen, zooals het Kindeke van ons vraagt. Vergeven en wel doen... Ge hebt gehoord dat neef en nicht veel veranderd zijn...

Judocus. — Dat wil ik wel gelooven...

Louisa. — Ons Kerstfeest zou zoo heerlijk zijn, als we de familie Van Dijk hielpen...

Judocus. — Vijf duizend frank is een heele som.

Louisa. — Maar neef zal het bij gedeelten terug betalen. Hij wil hard werken...

Judocus. — Nu, nu, we zullen eens zien, wat uw moeder zegt. Waar is Carolina nu ?

Louisa. — Ik heb haar wat bij de kinderen gezonden.

Judocus. — Om voor haar te pleiten.

Louise. — Ja, vader...

(Willem en Martha binnen).

Willem. — Moeder is daar !

Judocus. — En vier menschen er bij...

Judocus. — Dat is goed... Kinderen, gaat nu bij Dook. Straks moogt ge binnen komen.

(Trien en Klara komen binnen).

Trien. — Hier ben ik... En Klara heeft me helpen dragen.

Judocus. — Welke Klara is dat ?

Klara. — Ik ben de meid van mevrouw Van Dijk ...

Judocus. — Zijt ge daar dan nog ?

Klara. — Ja, mevrouw zei, dat ik heen moest gaan... omdat ze me niet meer betalen kan... Maar ik bleef toch...

Judocus (verbaasd). — Zonder loon ?

Klara. — Wel ja... Want Carolina is altijd goed voor me geweest... En ik wou haar helpen werken.

Louisa. — Dat is braaf.

Klara. — O, Carolina is zoo'n goed meisje. En ik heb ook medelijden met mijnheer en mevrouw. Ze hebben zoo veel geweend.

Trien. — Ja... het was daar een treurige boel... Klara, ga nu maar eens bij de kinderen...

(Klara af).

Trien. — Judocus, luister eens goed ! Ik ben bij neef

en nicht Van Dijk geweest, en ja, die menschen hebben niet goed met ons gehandeld en ook te groot geleefd. Maar ze hebben er veel berouw over. Als we ze wat leenen, komen zij er boven op. We mogen geen kwaad met kwaad vergelden... Het Kindke, wiens feest we vieren, heeft het ons anders geleerd En Klara geeft ons een voorbeeld... Uw hart is ook goed, Judocus.

Judocus. — Ja, Louisa heeft ook aan het Kerstkindeke herinnerd en het is waar. Hoor eens, ik zal de familie helpen. We zullen het ze vandaag laten weten. Dan zal het kerstfeest voor hen ook vroolijker zijn.

Trien. — Ik wist wel, dat ge het zoudt doen. En daarom heb ik neef en nicht uitgenoodigd om met ons kerstfeest te vieren. Ge kunt hun dadelijk het goede nieuws melden. Ik heb ze meegebracht.

Judocus (verbaasd). — Waar zijn ze dan...

Trien. — Buiten bij den boom... Ik zal ze roepen.
(Trien af).

Judocus. — Uw moeder is een best mensch...

Louisa. — Maar gij zijt ook een braven vader...
(Allen op).

Judocus (gul). — Dag neef en nicht... en Paul. Hartelijk Welkom !

Mijnheer Van Dijk (zeer verlegen). — O, wat schaam ik me...

Mevrouw (ook beschaamd). — Zulk een goedheid...
We hebben het niet verdiend... !

Judocus (opgewekt). — Tut, tut... Niemand van ons heeft het verdiend dat Christus voor ons in de wereld kwam... en toch vieren we nu zijn geboortefeest... En we moeten zijn voorbeeld volgen. Neef en nicht... ik zal u helpen... Ge moet er weer boven op komen...

Mijnheer Van Dijk — Hoe edel van u...

Mevrouw Van Dijk. — O, geloof, dat we een hardes hebben gehad.

Judocus. — We zullen over de zaken spreken na het Kerstfeest... Maar ge hebt mijn woord...

Mijnheer. — O, hoe zullen we u danken...

Mevrouw. — Zooveel goedheid en wij die u leelijk behandelden...

Judocus. — Tut, tut, dat is vergeten. Ge zijt nu thuis.

(Dook en Lies op).

Dook. — Baas, kan ik met den boom komen ?

Judocus. — Ja... En we zullen een gezegend Kerstfeest hebben.

Lies. — Bazin, komt ge eens naar het beslag van de wafels zien ?

Trien. — Ja... We zullen er nog wat bij moeten maken...

Judocus. — Zorg, dat er van alles genoeg is... En nu allen in een goede kerststemming !

(Gordijn).

E I N D E .

— 29 —

DOMME KOOB.

Koob wil 't meubelmaken leeren : al te zwaar de
[schaven ;
Schippersjongen wil hij worden, dan ook moet hij
[slaven ;
Koob wil in de mijnen werken, kon hij zich maar
[bukken ;
Molenaar, dat ware een stieltje ! maar de zakken
[drukken ;
Glazenmaker ware beter, ei ! hij breekt de ruiten ;
Maar de meester wil geen lomperd, en — hij zet hem
[buiten.

Bobe, Kobe, denkt toch na ;
Morgen is het veel te spa. (1)

Koob zal liever smidsgast worden : oef ! te heet de
[kolen !
Laarzenmaker, schoentjeslapper, kon hij door de
[zolen ;
Kleedermaker, als baas Knipken ; maar de naalden
[steken ;
Dan zal Koob een wever worden, al zijn garens breken ;

(1) laat.

Of pompier, met blanke sabel ; maar hij kan niet
[spuiten ;
Niemand wil hem, zulken lomperd, elkeen zet hem
Bobe, Kobe, denkt toch na ;
Morgen is het veel te spa.

Veel, zeer veel heeft Koob begonnen, maar niet
Sedert is de tijd verlopen, zwak zijn hand gebleven .
Koob is nu een Kook geworden, die, vol bange zorgen,
Vloeren schrobt en water draagt reeds van den vroe-
[gen morgen.
« Ach ! » zoo krijt hij, « waarom was ik in mijn jeugd
[niet vlijtig.»
Wat ik nu beginne, 't baat niet... « Domoor ! »
[snauwt men spijtig.»

Ach, nu denkt hij 't bitter na ;
Maar, helaas ! het is te spa.

(J. Brouwers).

GEBUREN.

In het huis ter rechterhand,
Lief bestrooid met glinsterend zand,
Met die helderreine ruiten,
Waar een vinkje hangt te fluiten,
Waar een knaapje speelt en springt,
In dat huisje heet de man :
Vlugge Jan.

In het huis ter linkerkant,
Met dien naakten kamerwand,
Met die grauwe tegelsteen,
Waar een kindje zit te weenen,
Waar een moeder klaagt en zucht ,
Waar de vader zaagt en kucht ;
Nu, daar woont : — ge raadt het niet ?

Luie Piet.

(J. Adriaensen).
